bobo

leuk en leerzaam

Nr 16
Losse nummers f 1,30
België 21 F.

Kleutertje Knutsel
Vissenhanger

bobo

Papa knipt gaatjes in papieren. Dan kan hij ze vastmaken in een map. „Mag ik ook eens knippen?" vraagt Boemsi. Maar dat mag niet.

De knipper is vol. „Maak jij hem maar leeg," zegt papa. „Oh, wat prächtig! Al die kleuren!" roept Boemsi. „Net confetti," zegt papa. „Dat strooien de mensen van boven uit de ramen, als er een optocht langskomt." Ja, dat heeft Boemsi wel eens gezien. Op de televisie.

Papa is klaar. De knipper blijft op tafel staan. Maar niet lang... Boemsi neemt hem mee naar de tuin. Ze gaat stiekem confetti maken!

Uren later heeft ze een mand vol! „En nu naar boven," denkt Boemsi. „Naar mijn kamer! Misschien komt er een optocht." De knipper vergeet ze!

Moeilijk hoor, met zo'n mand vol de trap op. Als er nu maar een optocht komt om te strooien! Maar die komt alleen bij een feest...

allemaal gestippelde vissen

Heel lang heeft Boemsi al gewacht, voor het open raam. Er komt géén optocht... Ha! Daar komt de visboer! „Die vindt al die kleurtjes vást mooi," denkt Boemsi. Twee, vier — wel TIEN handen vol strooit ze!

De visboer ziet niets. Die kijkt naar een hond. „Daar gaat die hond weer," denkt hij. „Die heeft al eens vis van mijn kar gestolen!" Hij let op de hond. Maar wat is er met zijn vis gebeurd...

„Wat heb ik NOU op mijn kar!" roept de visboer. Verbaasd bekijkt hij zijn vissen. „DIE zijn mooi geworden! Maar hoe kán dat nou?"

Papa ziet bij de visboer de mooie vissen. Alle klanten willen ze kopen. „Het lijkt wel of er confetti op ligt," denkt papa. „Zou Boemsi...?"

„Er kwam geen optocht..." zegt Boemsi. „Toen heb ik op de vis gestrooid!" Allemaal lachen ze om die rare vissen!

Jip en Janneke

Jip fietst

verteld door Annie M. G. Schmidt

getekend door Fiep Westendorp

Daar komt vader thuis. Met de fiets. Jip loopt hem tegemoet. Hier, zegt vader, jij mag de fiets wegzetten, Jip.

Dat is fijn. Jip mag de fiets achter het huis brengen. In het schuurtje.

Voorzichtig hoor, zegt vader. En vader gaat naar binnen.

Daar staat Jip met de fiets op straat. En Janneke komt eraan.

Ik ga fietsen! roept Jip. Kijk maar, ik kan al fietsen.

Janneke kijkt met open ogen. En Jip steekt zijn been onder de stang van de fiets. Hij houdt het stuur goed vast. En hij trapt. Het gaat goed. O, wat gaat het goed. Jip kan heus fietsen. Het zwabbert wel een beetje. En het gaat wel van zigzag. Maar Jip komt vooruit.

Mooi! roept Janneke.
Ze klapt in haar handjes. Mooi! Mag ik ook eens?

Maar Jip wil nog veel meer laten zien. Hij gaat nu sturen naar links. Hij neemt een bocht. En dan gebeurt het! Dan valt de fiets om. Met een slag.

Hoe! gilt Janneke. Jip ligt helemaal onder de fiets. Helemaal bedolven onder de fiets. Wat een ongeluk, wat een ongeluk.

Janneke helpt. Ze trekt de fiets weg. En dan krabbelt Jip op. Hij heeft een grote schram op zijn wang. En nog een op zijn knie.

Daar komt vader de deur uit. Wat is dat nou, zegt hij. Je zou de fiets alleen maar wegbrengen, Jip.

Ja, zegt Jip. Maar ik kan toch lekker fietsen. En hij lacht door zijn tranen heen.

En dan gaat Janneke mee naar binnen. En ze gaan Jip z'n gezicht wassen.

Die kinderen toch, zegt vader. Dat fietst al.

de klup van Gisteren

Uit

Michiel schrijft graag in zijn schrift.
Vandaag wil hij ook weer wat schrijven. En misschien nog een tekening maken.
Die Michiel! Wat kijkt ie op zijn neus als hij zijn schrift open doet.
Het schrift is op! Er is nog maar één witte bladzij in. En dan begint de kaft.
„Hé, Prinses!" roept Michiel. „Mijn schrift is op."
De Prinses komt kijken.
„Ja," zegt ze. „Het schrift is vol. Nou kan er niks meer bij over de klup van Gisteren. Nou is het uit."
„Jammer," zegt Michiel. „Maar ik koop nog wel eens een ander schrift. Ik ga nou liever buiten spelen."

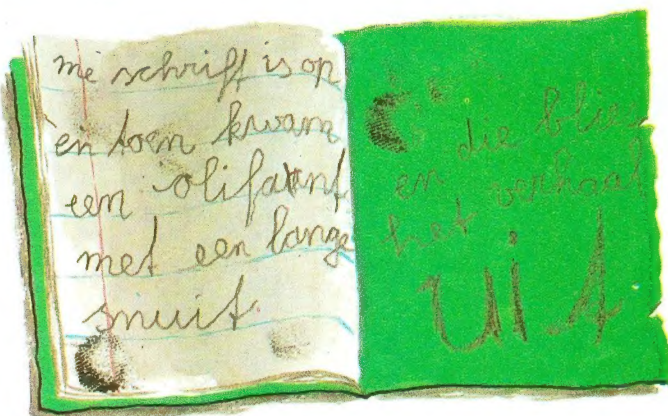
Papa Gisteren staat uit het raam te kijken.
Hij is helemaal in de war. Hij zet zijn bril af en wrijft in zijn ogen.
„Wat is er, papa Gisteren?" vraagt Michiel.
Papa Gisteren stottert er van: „Er loopt een o-o-olifant in de tuin. Echt waar!"
„Een o-o-olifant?" lacht Michiel. „Ik geloof er niks van."
„Je moet 's middags ook geen pilsjes drinken," zegt de Prinses. „Dat krijg je er nu van."
„Kijk dan zelf," zegt papa Gisteren.

En ja hoor. Of je het gelooft of niet: daar komt Elsje van de buren aan. En ze heeft een echte olifant bij zich. Een vreselijke grote olifant.
„Wat krijgen we nou?" vraagt de Prinses.
„Die Elsje van de buren heeft ook altijd wat," zegt papa Gisteren. „Waar haalt ze het vandaan?"
„Hoera!" roept Michiel, een echte olifant.
Mogen we hem houden?"
Daar staat Elsje van de buren voor het huis.
En de olifant ook. „Vooruit," zegt Elsje tegen de olifant. „Blazen!"
En de olifant blaast... en blaast. Zo'n blaas heb je nog nooit gezien. Het hele huis valt er van om. En alles waait weg.

„Ziezo!" zegt Elsje tevreden.
Papa Gisteren en de Prinses zijn zich een hoedje geschrokken.
„Het hele huis is stuk!" roept papa. „Waar is dat nou goed voor?"
„Dat hoort toch zo," zegt Elsje. „Aan het eind van ieder verhaal komt de olifant. En dat huis dat geeft niet. Jullie mogen wel bij ons in de schuur wonen hoor."
„Ja", zegt Michiel. „Elsje heeft gelijk. Dat is de olifant met de lange snuit.
„Urf," zegt de olifant.

Tekst en tekeningen: Co Loerakker

Kaboemkaboembonkerdebonkerde-bonkbonk

Rennen, rennen zo vlug als je kan! Want de mieren kruipen overal op en kriebelen en knagen. Ze zitten op alles en iedereen. Op het oor van de olifant, op de staart van de aap en zelfs op de billen van de giraf! Zeg, krijg jij soms ook al last van jeuk?

Tekst: Augusta van Stipriaan-Verburg
Tekening: Monica Maas

Pech of geluk?

Evelientje krijgt een jong hondje. De hond van haar oom Ben, Flodder, heeft drie hele lieve schattige kleine babyhondjes gekregen. Ze zijn nu vier weken oud en stoeien al zo leuk met elkaar. Evelientje raakt er niet over uitgepraat tegen Petra.
„Ik heb er al een uitgekozen. Die van mij is de dikste, de liefste en de slimste. En hij waggelt zo leuk als hij loopt!
Ik noem hem Waggel."
„Waggel! Wat een rare naam voor een hond. Je moet hem Snuffel of Kwispel noemen," zegt Petra een beetje uit haar humeur.
Ze is stik jaloers op Evelientje. Die heeft ook altijd geluk; eerst krijgt ze een mooie bril en nu weer een hondje... Zij wilde ook wel een hondje van oom Ben maar hij heeft ze al aan andere mensen beloofd.
„Vind je Waggel geen leuke naam?" vraagt Evelientje beteuterd.
„Nee, Waggel is een naam voor een eend. Eenden waggelen, honden niet."
„Mijn hondje wel. Ik noem hem toch Waggel," beslist Evelientje.
Petra zegt niets terug. Ze plukt nog een beetje boos blaadjes van de heg af.
Pitta, de grote herdershond van Sanders komt aan gesnuffeld. Hij blijft bij Petra staan. Evelientje is bang voor Pitta, ze zorgt dat ze een eindje uit zijn buurt blijft.
„Pas op hoor," waarschuwt ze Petra, „hij bijt soms."
„Welnee," zegt Petra stoer, „hij bijt helemaal niet, hè Pitta?"
Ze aait hem over zijn kop. Pitta laat het rustig toe. „Kom maar gerust hoor Evelientje, je kunt hem best aaien."
Maar Evelientje blijft waar ze is; ze vertrouwt Pitta voor geen cent.
Aan het eind van de straat staat Sanders te fluiten. „Allo Pitta! Kom!" Gehoorzaam rent Pitta naar zijn baas toe en loopt verder met hem mee.
„Bangeschijt," plaagt Petra Evelientje. „Als je bang bent voor honden moet je er ook geen een nemen."
„Ik ben alleen bang voor grote honden, niet voor kleintjes," zegt Evelientje boos. „En Pitta bijt soms."
„Welnee, Pitta is heel lief. Ik ben helemaal niet bang voor honden. Ik durf ze allemaal te aaien en ze mogen me ook allemaal likken. Niks eng," bluft Petra.
„Ook Borus, die bouvier van Pronkhorst?" vraagt Evelientje ongelovig. Voor Borus zijn bijna alle kinderen bang, omdat hij vaak zo woest blaft. Borus is de enige hond die Petra ook wel een beetje eng vindt, maar dat wil ze natuurlijk niet toegeven.
„Nee hoor, Borus doet mij niks."
Evelientje kan het haast niet geloven. „Durf je zomaar hun tuin in te lopen en hem te aaien?"
„Gerust!"
„Doe het dan!" Dàt wil Evelientje wel zien.
Goed, Petra zal het laten zien.

Samen lopen ze naar het huis van Pronkhorst. Borus ligt rustig te slapen in de tuin voor de deur van de schuur. Daar ligt hij meestal.
Voorzichtig doet Petra het hek open. Borus slaapt diep want hij hoort niets. Voor alle zekerheid doet Evelientje het hek gauw achter Petra dicht. Zij is wel bang. Petra vindt ze maar dapper. Zachtjes loopt Petra naar Borus toe. Toch wel erg eng hoor!
Als ze hem een aai heeft gegeven zal ze maar gauw terug gaan.

Nu is ze vlak bij hem, ze steekt haar hand uit om hem te aaien, Borus schrikt wakker, vliegt op en… hapt in Petra's arm.
Petra gilt moord en brand. Evelientje staat verstijfd toe te kijken.
Mevrouw Pronkhorst komt naar buiten gerend. „Áf Borus!" roept ze streng en gauw gaat ze naar Petra toe.

Petra is door mevrouw Pronkhorst naar de dokter gebracht. Evelientje mocht ook mee. De dokter heeft haar een prik gegeven en een mooi verband om haar arm gedaan. De wondjes vielen gelukkig nogal mee.

Petra is heel trots op haar verband. „Ik moet er érg voorzichtig mee zijn hoor!" zegt ze gewichtig tegen Evelientje.

Evelientje knikt vol bewondering. Ze zitten samen bij Petra na te praten over het grote avontuur.
Er wordt gebeld. Moeder doet open. „Dag mevrouw Pronkhorst, komt u binnen," horen Petra en Evelientje haar zeggen.
Mevrouw Pronkhorst! Petra kijkt Evelientje geschrokken aan. Zou ze dan toch nog op haar kop krijgen omdat ze zomaar haar tuin is ingeslopen?
Ze leek zo aardig.
Mevrouw Pronkhorst is ook aardig. Ze is helemaal niet van plan om boos te zijn. Natuurlijk was het dom van Petra om Borus wakker te maken maar ze vindt het wel heel erg dat Borus haar gebeten heeft. Daarom heeft ze een kadootje gekocht voor Petra; een heerlijk zacht donzig speelgoedbeest.
„Die kun je beter knuffelen dan Borus," lacht ze.
Evelientje staat met grote ogen te kijken naar dat prachtige kado, „Wat hèb jij toch altijd geluk," zucht ze.
Het is voor het eerst dat dàt over Peutertje Pech wordt gezegd.

Wist je dat?

EITJE

Een rups wordt een vlinder

De vlinder heeft een heel stel eitjes op een blad gelegd. Uit deze eitjes komen kleine rupsen.

Ze beginnen meteen van de blaadjes te eten en te eten. Daar worden ze groot en dik van! Voor de winter maakt de rups voor zichzelf een warm en veilig plekje. Hij rolt zich helemaal in een blad. Met een draad maakt hij z'n „huisje" aan een takje vast.

Zo'n rupsenhuisje noemen we een pop. In de zomer kruipt er een vlinder uit de pop. Vlinders eten geen blaadjes meer maar zuigen honing uit een bloem.

Tekening: René Nijhof

Geef de vlinders
een kleurtje

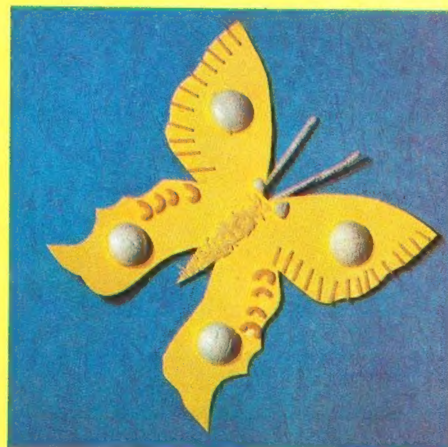
beste ouders

Stukje voor stukje ...een vlinder

Puzzelen werkt zeer ontspannend bij jonge kinderen. Ook het concentratievermogen wordt er door bevorderd. Deze vlinderpuzzel is 20 x 20 cm. De prijs is f 3,25. In de speelgoedzaak kunt u ze in allerlei soorten en maten kopen.

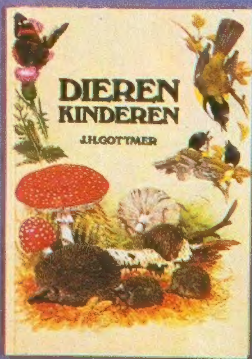
Vliegensvlug...

...een vlinder

Heeft u dit wel eens gedaan? Knutselen met aluminium folie? Het is makkelijk kneedbaar materiaal en goed hanteerbaar voor kinderen. De vlinder hieronder hebben we ook van folie gemaakt. Maar eerst werd er een vlinder uit karton geknipt, en daarop allerlei materiaal geplakt voor het reliëf (zie foto boven). Daarna werd de vlinder met folie bedekt. Pijperagers kunnen ook heel goed met folie omwikkeld worden.

Boek over jonge dieren

Dit prachtig geïllustreerde boek behandelt op iedere pagina een moederdier met haar jong. De oudere kleuter zal zeker van dit boek genieten. Het is een uitgave van Gottmer en de prijs is f 12,50.

Dag Michiel

Michiel Gisteren van de klup van Gisteren neemt afscheid van Bobo. De grappige tekst en originele tekeningen waren van Co Loerakker. Tot ziens familie Gisteren!

nieuw: Vriendjesdier

Volgende week beginnen we met een dierenserie in Bobo. Elke week wordt er een ander dier onder de loep genomen. De ene keer een dier dicht bij huis, dan weer een wat minder bekend dier. De tekenaar van „Vriendjesdier" is Ivo de Weerd, de schrijver Jacques Vriens.

Volgende week in Kleutertje Knutsel Kleurenblokjesspel

Met het kleurenblokjesspel, dat volgende week in Kleutertje Knutsel zit, leert uw kleuter de kleuren kennen. Maar u zult daar wel een handje bij moeten helpen.

bobo **Nr. 16 – 20 april 1979**

Een uitgave van Oberon B.V., postbus 6003, 2001 HA Haarlem, telefoon 023-339040.
Abonnementsprijs: ƒ 1,15 per week of ƒ 14,95 per kwartaal (13 weken). Losse nummers: ƒ 1,30. België: prijs per nummer 21 Fr.
Abonnementsopgaven: Schrijf naar Bobo, antwoordnummer 374, 2000 VE Haarlem of bel 023-31 94 20.
Betalingswijze: Abonnees krijgen een stortingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen.
Inlichtingen en klachten voor Postabonnees: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30 uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023-31 94 20.
Inlichtingen en klachten voor abonnees via de bladenman/wederverkoper: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30 uur wenden tot Medianet B.V., postbus 6298, 2001 HG Haarlem, telefoon 023-31 94 20.
Adreswijzigingen: Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V.
Verdeler voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, telefoon 031-382380. Postrekening nr. 000.0083405.82. Prijs per nummer 21 Fr., Tevens verkrijgbaar bij uw weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel.

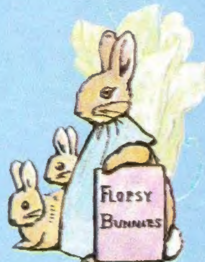

Pieter Konijn

door Beatrix Potter

„Hoor ik iets? Komt er iemand aan?" denkt Pieter Konijn. Hij vindt het helemaal niet leuk in de moestuin van meneer Verhoef. Niet zo lang geleden heeft hij daar een angstig avontuur beleefd. . . Hij werd toen achterna gezeten door meneer Verhoef, de hele tuin door en toen had hij zijn jasje en zijn schoenen verloren.
„Het eerste wat we moeten doen is jouw kleren terughalen," had Pieters neefje, Benjamin Wollepluis, gezegd toen hij hoorde wat er gebeurd was.
En daar waren ze nu samen in de tuin van meneer Verhoef. Nadat Pieter zijn kleren terug had gevonden, kwam Benjamin op het idee om een zakdoek vol te stoppen met uien als een kadootje voor zijn tante. Maar Pieter vond het niet zo leuk; hij meende telkens iets te horen. Stel je voor dat meneer Verhoef eraan kwam en hen zou snappen. . .

Naverteld door Heleen Kernkamp-Biegel